

XXXV

SOLO ET PENSOSO I PIÙ DESERTI CAMPI

Alleen en peinzend ga ik door de dreven,
met trage tred, door onbewoond gebied;
ik kies zorgvuldig juist de wegen niet
die leiden naar een oord waar mensen
leven.

De eenzaamheid kan mij bescherming geven,
zodat geen ander mijn verwarring ziet,
want door de grijze sluier van verdriet
ziet men het vuur der liefde in mij beven.

Ik denk dat wel de heuvels, wouden, weiden
en stromen weten van mijn levenspijn;
maar geen der anderen wordt haar gewaar.

De Liefde is voortdurend aan mijn zijde,
hoe steil en moeilijk ook mijn paden zijn,
terwijl zij met mij praat, en ik met haar.

Francesco Petrarca

(Vertaald door Ike Cialona)

Uit: Canzoniere, edizione commentata a cura
di Marco Santagata, Milano, Mondadori,
(‘I meridiani’), 1996

XXXV

Solo et pensoso i più deserti campi
vo mesurando a passi tardi et lenti,
et gli occhi porto per fuggire intenti
ove vestigio human la rena stampi.

Altro schermo non trovo che mi scampi
dal manifesto accorger de le genti,
perché negli atti d'alegrezza spenti
di fuor si legge com'io dentro avampi:

sì ch'io mi credo omai che monti et piagge
et fiumi et selve sappian di che tempore
sia la mia vita, ch'è celata altrui.

Ma pur sì aspre vie né si selvagge
cercar non so, ch'Amor non venga sempre
ragionando con meco, et io con lui.

Francesco Petrarca